

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 30 September 2010 08:50

Budovanie cirkevného spoločenstva je kľúčom k misiám... To je hlavná myšlienka posolstva sv. otca Benedikta XVI. k misijnej nedeli 2010.

Drahí bratia a sestry,

mesiac október, v ktorom slávime Svetový deň misií, ponúka diecéznym a farským spoločenstvám, inštitútom zasväteného života, cirkevným hnutiam i celému Božiemu ľudu príležitosť na obnovu úsilia pri ohlasovaní evanjelia a na to, aby svojim pastoračným aktivitám dali širší misijný rozmer. Táto každoročná slávnosť nás pozýva intenzívnejšie prežívať liturgické i katechetické, charitatívne či kultúrne podujatia, prostredníctvom ktorých nás Ježiš Kristus zvoláva na hostinu svojho slova a Eucharistie, aby sme okúsili dar jeho prítomnosti, aby nás formoval vo svojej škole a aby sme žili čoraz viac vedome spojení s ním, Učiteľom a Pánom. On sám nám hovorí: „Kto miluje mňa, toho bude milovať môj Otec; aj ja ho budem milovať a zjavím mu seba samého“ (Jn 14, 21). Iba po takomto stretnutí s Božou láskou, ktoré zmení náš život, môžeme žiť v spoločenstve s ním i medzi sebou navzájom a zdôvodniť nádej, ktorá je v nás (porov. 1 Pt 3, 15), ponúkať bratom vierohodné svedectvo. Podmienkou rozvoja nového humanizmu založeného na Ježišovom evanjeliu je dospelá viera, schopná so synovským postojom zveriť sa úplne Bohu, živená modlitbou, meditáciou Božieho slova a skúmaním právd viery.

V októbri v mnohých krajinách po letnej prestávke prebiehajú rôzne cirkevné aktivity a Cirkev nás vyzýva, aby sme sa prostredníctvom modlitby posvätného ruženca učili od Márie kontemplovať plán lásky nebeského Otca pre ľudstvo, ktoré ho má milovať, ako ho on miluje. Či vari práve toto nie je zmyslom misií?

Otec nás skutočne pozýva k tomu, aby sme boli milovanými synmi v jeho Synovi, Milovanom, a aby sme všetkých považovali za bratov v ňom, ktorý je Darom spásy pre ľudstvo rozdelené nesvornosťou a hriechom. On nám zjavuje pravú tvár Boha, ktorý „tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život“ (Jn 3, 16).

„Chceli by sme vidieť Ježiša“ (Jn 12, 21) – túto požiadavku predložili apoštolovi Filipovi v Jánovom evanjeliu niektorí Gréci, ktorí prišli na veľkonočnú púť do Jeruzalema. Táto požiadavka zaznieva v mesiaci októbri aj v našom srdci a pripomína nám, že úloha a záväzok ohlasovať evanjelium čaká na celú Cirkev, ktorá je „zo svojej povahy misijná“ (Ad gentes, 2), a zároveň nás pozýva, aby sme sa stali hlásateľmi nového života spočívajúceho na opravdivých vzťahoch v spoločenstvách založených na evanjeliu. V multietnickej spoločnosti, ktorá čoraz viac zakusuje rôzne znepokojujúce formy osamelosti a ľahostajnosti, sa kresťania musia učiť ponúkať znamenia nádeje a prežívať všeobecné bratstvo – pestujúc veľké ideály premieňajúce dejiny a usilujúc sa o to, aby sa naša planéta stala domovom pre všetky národy, bez falošných ilúzií či neužitočných obáv.

Tak ako grécki pútnici pred dvoma tisícročiami, aj ľudia našej doby – možno nie vždy vedome – požadujú od veriacich, aby nielen „hovorili“ o Ježišovi, ale aby im „ukázali“ Ježiša, aby Spasiteľova tvár zažiarila v každom kúte zeme, pre všetky generácie nového tisícročia a zvlášť pre mladých každého kontinentu, ktorí sú privilegovanými adresátmi a subjektmi evanjeliového ohlasovania. Oni musia pochopiť, že kresťania prinášajú Kristovo slovo, pretože on je pravda, pretože v ňom našli zmysel, pravdu pre svoj život.

Tieto úvahy sa odvolávajú na misijné poslanie, ktoré prijali všetci pokrstení a celá Cirkev, ktoré sa však nedá vierohodne uskutočniť bez hlbokého obrátenia – osobného, komunitného i pastoračného. Uvedomenie si povolania ohlasovať evanjelium totiž podnecuje nielen jednotlivého veriaceho, ale aj všetky diecézne a farské spoločenstvá k celkovej obnove a k čoraz plnšiemu otváraniu sa misijnej spolupráci medzi (partikulárnymi) cirkvami, aby sa napomohlo ohlasovanie evanjelia v srdci každej osoby, každého národa, každej kultúry, rasy, národnosti a v každej krajine. Toto vedomie sa živí prostredníctvom diela Fidei donum – do ktorého sú zapojení kňazi, zasvätené osoby, katechéti, laickí misionári – v jeho neustálom úsilí zveľaďovať cirkevné spoločenstvo takým spôsobom, aby mohol byť aj jav „interkulturality“ integrovaný do modelu jednoty, v ktorom je evanjelium kvasom slobody a pokroku, zdrojom bratského spolužitia, pokory a pokoja (porov. Ad gentes, 8). Cirkev je totiž „v Kristovi akoby sviatosťou, čiže znakom a nástrojom dôverného spojenia s Bohom a jednoty celého ľudstva“ (Lumen gentium, 1).

Cirkevné spoločenstvo sa rodí so stretnutia sa Božím Synom, Ježišom Kristom, ktorý v ohlasovaní Cirkvi prichádza k ľuďom a vytvára spoločenstvo medzi nimi a sebou – a teda aj Otcom a Duchom Svätým (porov. 1 Jn 1, 3). Kristus ustanovuje nový vzťah medzi človekom a

Bohom. „On sám nám zjavuje, že ‚Boh je láska‘ (Jn 4, 8), a zároveň nás učí, že základným zákonom ľudskej dokonalosti, a teda aj pretvorenia sveta, je nové prikázanie lásky. A tak tým, ktorí veria Božej láske, dáva istotu, že cesta lásky je otvorená všetkým ľuďom a že snaha o nastolenie všeobecného bratstva nie je márna“ (Gaudium et spes, 38).

Cirkev sa stáva „spoločenstvom“ na základe Eucharistie, v ktorej Kristus – prítomný v chlebe a víne – svojou obetou z lásky buduje Cirkev ako svoje telo, zjednocujúc nás s Bohom, ktorý je jeden v troch osobách, a medzi nami navzájom (porov. 1 Kor 10, 16). V apoštolskej exhortácii Sacramentum caritatis som napísal: „V skutočnosti si nemôžeme nechať pre seba lásku, ktorú slávime v tejto sviatosti. Samotnou svojou povahou si vyžaduje, aby sme ju odovzdávali všetkým. To čo svet potrebuje, je Božia láska, je stretnúť Ježiša a veriť v neho“ (84). Z tohto dôvodu je Eucharistia nielen zdrojom a vrcholom života Cirkvi, ale aj jej poslanie: „Autenticky eucharistická Cirkev je Cirkev misionárska“ (tamtiež), schopná privádzať všetkých do spoločenstva s Bohom a presvedčivo ohlasovať: „Čo sme videli a počuli, zvestujeme aj vám, aby ste aj vy mali spoločenstvo s nami“ (1 Jn 1, 3).

Najdrahší, na tento Svetový deň misií, keď sa pohľad nášho srdca zameriava na nesmierne misijné oblasti, sa všetci cítime byť protagonistami cirkevného úsilia ohlasovať evanjelium. Misijný zápal bol vždy znakom vitality našich cirkví (porov. encyklika Redemptoris missio, 2) a ich spolupráca je jedinečným svedectvom o jednote, bratstve a solidarite, ktoré z nich robí dôveryhodné ohlasovateľky zachraňujúcej Lásky!

Preto sa na všetkých znovu obraciam s výzvou, aby ste sa modlili a napriek ekonomickým ťažkostiam sa usilovali bratsky pomáhať mladým cirkvám a konkrétne ich podporovať. Moja vďaka patrí takému gestu lásky a spoločného zdieľania, akým je cenná služba Pápežských misijných diel, ktoré zaisťujú rozdeľovanie, podporujú formáciu kňazov, seminaristov a katechéto v tých najodľahlejších misijných krajinách a povzbudzujú mladé cirkevné spoločenstvá.

Na záver tohoročného Posolstva k Svetovému dňu misií chcem vyjadriť svoju osobitnú vďaka a uznanie misionárom a misionárkam, ktorí v ďalekých a problematických krajinách svedčia o príchode Božieho kráľovstva – často i svojím životom. Preto im, ktorí predstavujú predvoj ohlasovania evanjelia, prináleží priateľstvo, blízkosť a podpora každého kresťana. Nech ich Boh, ktorý „veselého darcu miluje“ (2 Kor 9, 7), naplní duchovným zápalom a hlbokou radosťou.

Tak ako Máriino „áno“, aj každá veľkodušná odpoveď cirkevného spoločenstva na Božie pozvanie milovať bratov vzbudzuje nové apoštolské a cirkevné materstvo (porov. Gal 4, 4. 19. 26), ktoré daruje novým apoštolom dôveru a odvahu, ak sa nechá prekvapiť tajomstvom Božej lásky, ktorá „keď prišla plnosť času... poslala svojho Syna, narodeného zo ženy“ (porov. Gal 4, 4). Takáto odpoveď umožní všetkým veriaci „radowať sa v nádeji“ (Rim 12, 12) z uskutočňovania plánu Boha, ktorý chce, „aby celé ľudske pokolenie utvorilo len jeden Boží ľud, splynulo o jedného Kristovho tela a stmelilo sa v jeden chrám Duchu Svätého“ (Ad gentes, 7).

Posolstvo Sv. Otca Benedikta XVI. k Svetovému dňu misií 2010

Napísal Balek Robert

Štvrtok, 30 September 2010 08:50

Vo Vatikáne 6. februára 2010

Benedikt XVI.